

SAGA CELOR CINCI TĂRÂMURI

CARTEA A TREIA

Fiara

ÎNIMII
ÎNTUNECATE

KIERAN LARWOOD

ILUSTRĂȚII DE DAVID WYATT

Traducere din limba engleză de
Viorel Zaicu

Editura Paralela 45

CUPRINS

<i>Lista personajelor</i>	7
<i>Cele douăsprezece daruri ale zeiței</i>	15
Prolog	23
Capitolul Unu. Fum	26
Capitolul Doi. Piatra Ghimpată	36
Capitolul Trei. Începe povestea	55
Capitolul Patru. Plecarea	76
Capitolul Cinci. Un cuțit în noapte.....	90
Interludiu	98
Capitolul Șase. Fiara	102
Capitolul Șapte. Și mai multe fiare	113
Capitolul Opt. Coroana Sângerie	137
Capitolul Nouă. Hăita	159
Interludiu	170
Capitolul Zece. Scramashank dă o raită	179
Capitolul Unsprezece. Disputa	195
Capitolul Doisprezece. Hăpligonul	220
Interludiu	242
Capitolul Treisprezece. Bătălia	244

Capitolul Paisprezece. Lovitura de grație	266
Capitolul Cincisprezece. Ce a urmat	278
Capitolul Șaisprezece. Judecata	300

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARWOOD, KIERAN

Saga celor Cinci Tărâmurii / Kieran Larwood ; il. de David Wyatt ; trad.
din lb. engleză de Viorel Zaicu. – Pitești : Paralela 45, 2019-
vol.

ISBN 978-973-47-2991-3

Cartea 3 : Fiara inimii întunecate. – 2020. - ISBN 978-973-47-3302-6

I. Wyatt, David (il.)

II. Zaicu, Viorel (trad.)

821.111

The Beasts of Grimheart (The Five Realms #3)
Kieran Larwood

Text © Kieran Larwood, 2018
Interior and cover illustrations © David Wyatt, 2018
First published in the United Kingdom in 2018 by Faber & Faber Limited
All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

CELE
DOUĂSPREZECE
DARURI
ALE
ZEITEI

EDITURA PARALELA 45

GHEARA STELEI –
Colonia Groapa Lunii

Un pumnal care poate tăia orice (cu excepția fierului).

Deținător actual: Podkin

ALINARE – Colonia Apa Roșie

O seceră care strălucește ca să indice otrava. (Adevărata ei putere e controlul plantelor, și apare atunci când Cumpăna e amenințată.)

Deținătoare actuală: Paz

FOCUL LUNII – Colonia
Scorbura Întunecată

O broșă de argint al cărei purtător poate sălta de la o umbră făcută de lumina lunii la alta.

Deținător actual: Podkin

IZBICI – Colonia Crucea Mărului

Un ciocan cu care
se fac arme capabile
să străpungă armura Haplilor.

Deținător actual: Podkin

VAIERUL MORȚII –

Triburile Ciorii

O suliță cântătoare.
Se întoarce întotdeauna
la cel care a aruncat-o.

Deținător actual: Mocorb,
căpitanul Triburilor Ciorii

BLIXEN –

Colonia Stâncea Neagră

Un toiag care
poate atrage trăsnetele.

Deținătoare actuală: Mila,
vrăjitoarea Haplilor

BARDA FURTUNII –

Colonia Am Ul

O secure cu tăiș dublu care scoate fulgere.

Deținător actual: Unga, căpitanul iepurilor uriași din Am Ul

COROANA SÂNGERIE –

Casa Herne

O coroană cu coarne care-i permite purtătorului să citească gândurile.

Deținător actual:
necunoscut

PIATRA DE MAGMĂ –

Orașul Templului

O nicovală care încinge orice metal așezat pe ea, fără ajutorul forjei.

Deținătoare actuală:
Marea Preoteasă
din Orașul Templului

OALA DE CUPRU –

Colonia Izvorul Nisipurilor

O cască al cărei purtător
e invulnerabil.

Deținător actual: Scramashank
(e urzită în coiful lui de fier)

ȚINTA SUFLETULUI –

Colonia Cuibul Rândunicii

Un arc care niciodată
nu ratează ținta.

Deținător actual:
Căpitanul Hennic

OCHIUL ZEILOR –

Piatra Ghimpată

O oglindă care arată
ce se petrece în alte locuri.

Deținătoare actuală: Seceria,
Maica Stareță
a dansatoarelor pe oase

PROLOG

Se zice că demult, în primele zile, zeițele Estra și Nixa s-au dus la Lanica și l-au închis în subteran pe Hapligonul Mâncător de Lume. Apoi s-au apucat să umple locul de viață (și moarte, pentru că asta era treaba Nixei): plante, copaci, insecte, pește și, bineînțeles, iepuri.

Au ales iepurii pentru a conduce lumea – ei umblau și vorbeau așa cum făcuseră odată Străbunii înaintea lor. Le-au dat casă și adăpost, ba chiar și Douăsprezece Daruri care să-i protejeze.

Dar lipsea ceva.

Estra a înțeles că viața – viața *adevărată* – nu e nimic dacă nu ai puterea de a te *gândi* la asta. Trebuie să

gândești, să vorbești și să cânti, apoi să lași acele gânduri celor care vin după tine (atunci când Nixa și-a făcut treaba), așa încât să le fie de folos, să-i ajute să crească și să devină mai buni.

Viața, s-a gândit Zeița, e o mare poveste. Și trebuie spusă de cineva. Așa că l-a chemat pe Goarnă să i se alătore, și l-a făcut zeul cântecelor și poveștilor. El și-a ales ca barzi câțiva iepuri și le-a dat binecuvântarea lui: abilitățile de a intra pe tărâmul ideilor și al creației după bunul plac, de a privi lumea ușor diferit și de a da mai departe cuvântul, melodia sau imaginile.

Așa s-au umplut cele Cinci Tărâmurii cu cântece, povești, piese de teatru, poeme și tablouri, devenind un loc mult mai bun.

Barzii au decis că un astfel de eveniment are nevoie de o sărbătoare (și lor chiar le plăcea să sărbătorească), așa că au hotărât să se adune în fiecare an într-o vale de lângă Dealurile Zimțate, la limita dintre Enderby și Orestad, unde inelul de megaliti de obsidian cunoscut ca Stâncile Negre scânteia în soarele primăvăratice.

Acolo puteau să bea, să danseze, să-și tatueze urechile și, cel mai important lucru, să-și împărtășească poveștile

și cântecele cu alți barzi, de pe toate cele Cinci Tărâmurii din Lanica.

Festivalul Goarnei – un orașel de corturi, plin de zgomot și culoare, la care se adăuga concursul pentru titlul de Mare Bard. Peste tot se cânta, se interpreta și se bea mied, se întâlneau prieteni vechi și se țeseau prietenii noi. Un loc vesel și haotic, plin de bucurie și bunăvoie.

Doar că, *de data asta*, era un festival special.

Căci dimineața barzii au aflat că, peste noapte, Marele Bard a murit. Râsetele s-au topit în lacrimi, cântecele s-au stins în jeluire, iar festivalul a devenit o înmormântare.

Așa cum Nixa vine după toți iepurii, fiecare cântec sau poveste sau poem trebuie să ajungă la final. Timpul de povestit al Marelui Bard luase sfârșit. Barzii aveau să se asigure că vorbele lui o să rămână printre ei și că o să facă parte din ei. Dar, mai întâi, trebuia să-și ia rămas-bun.

CAPITOLUL UNU

Fum

— De ce plângi?

Bardul și micul lui ucenic, Rue, stau lângă inelul de megalizi din obsidian cunoscut ca Stâncile Negre și se uită peste valea plină de corturi, scene și stâlpi de steaguri. Soarele dimineții face să licărească fragmentele de sticlă vulcanică ale megalizilor, cerul e de un albastru nu-mă-uita pur, iar peste tot în preajmă se zbenguie fluturi. Pare începutul perfect al unei zile perfecte.

Și totuși, bardul se străduiește să-și înfrâneze lacrimile și suspinele. Ține gura încleștată și pumnii strânși, iar corpul îi tremură pur și simplu din cauza efortului. Dar

ochii îl trădează: lacrimile îi înmoaie fața – se scurg pe lângă nas și picură pe mantie.

— De ce ești atât de trist?

Rue nu l-a mai văzut niciodată pe bătrânul iepure atât de trist. Se agață de hainele bardului și îi vine și lui să plângă. Neputând să vorbească, bardul îi arată așezarea de la picioarele lor. Trebuia să fie o sărbătoare: adunarea anuală a barzilor din toate cele Cinci Tărâmurii, unde se schimbau cântece, povești și legende. Și totul s-a transformat într-o înmormântare.

Centrul de atracție al adunării e o scenă mare, hexagonală. Nu mai departe decât în seara din ajun au stat în jurul ei și au privit cum interpreții încearcă să-și vrăjească publicul. Scândurile de lemn sunt făcute deja bucăți, pentru rugul funerar pe care a fost așezat trupul Marelui Bard, învelit în steaguri de culoarea curcubeului, fanioane și ghirlande de narcise. Din câte-și dă Rue seama, bătrânul a murit peste noapte, transformând întregul festival într-o adunare îndoliată.

Toți barzii sunt adunați în jurul rugului. S-au îmbrăcat în cele mai strălucitoare veșminte, și-au legat fanioane colorate de toiege și au blana vopsită în dungii portocalii,

violete și verzi. De pe coasta dealului pare că s-au ciocnit niște curcubeie și cioburile lor au umplut toată valea.

Rue se uită lung la tablou, scărpinându-se după ureche.

— Credeam că atunci când moare cineva se poartă negru, zice el. Dar ei arată de parcă ar da o petrecere.

— Lui... nu i-a plăcut niciodată... negrul, reușește bardul să spună înainte să fie cotropit din nou de suspine.

Cineva aprinde flacăra și limbile de foc încep să se prelingă pe grămada de lemne. Steagurile colorate se în-negresc, apoi se scorojesc.

— Înseamnă că l-ai cunoscut, nu-i așa? întreabă Rue.

Nu poate înțelege de ce maestrul lui ar putea fi atât de supărat pentru cineva pe care l-a văzut doar pe scenă.

— Foarte bine, îi răspunde bardul.

Din rug se ridică fumul. Pe mormanul de lemne au fost presărate ierburi și tămâie. Chiar dacă sunt departe, Rue simte aromele: lavandă și paciuli. Fumul alb și dulceag se îndepărtează, purtat de briza ușoară.

— Atunci de ce nu suntem acolo jos, cu toți ceilalți?

Bardul îl scosese din pat la prima geană de lumină. Rue se așteptase la o nouă zi de explorare a festivalului. Și i se

părea incorect să piardă ceva, chiar și un eveniment foarte trist.

— Fiindcă...

Însă bardul nu mai spune nimic. Întinde o labă, ca pentru a atinge fumul care unduiește leneș peste vale. Lui Rue i se pare că aude un „Rămas-bun“ șoptit.

Bardul se întoarce și o pornește la drum, trăgându-l pe Rue după el.

* *

Tot restul dimineții merg spre răsărit, pe crestele dealurilor – bardul cu pas grăbit, iar Rue abia trăgându-și sufletul în urma lui. Iepurașul ar vrea să pună un noian de întrebări, dar nu are timp pentru asta (și se gândește că totul face parte dintr-un vicleșug al bardului). Fierb în el și îl fac să meargă Țopăind. Când în sfârșit se opresc, întrebările țâșnesc ca apa dintr-un ceainic care dă în foc.

— De unde-l știi pe Marele Bard? Cum a murit? De ce a trebuit să plecăm așa devreme? Are legătură cu numele tău adevărat? Care e numele tău adevărat? De ce nu mi-l spui? Și acum unde mergem?

